

— 'Αλλά πότε θὰ γευματίσωμεν, ἅγιε ἡγούμενε;
 — Τὴν μεσημβρίαν, Δέσποινα.
 — Καὶ ἔχομεν πολὺν καιρὸν διὰ τὴν μεσημβρίαν;
 — 'Ολίγον ἀκόμη, Δέσποινα· θὰ ἀκούσωμεν τὸν
 κώδωνα τῆς μονῆς.

Καὶ ἐξηκολούθησαν ἐπισκεπτόμενοι τὰ κτήματα
 τῆς μονῆς... ὁ δὲ κώδων δὲν ἤχει... Κατ' ἐκείνην
 τὴν ἐποχὴν, εὐτυχῶς, δὲν ὑπῆρχον ὥρολόγια, ὁ δὲ
 ἡγούμενος Βερνάρδος ἠδύνατο ν' ἀναστέλλῃ τὴν
 μεσημβρίαν καὶ δι' αὐτὴν τὴν δούκισσαν τῆς
 Βουργουνδίας.

* *

Ἐν τούτοις, νέον τι αἰσθημα ἐγαργάλιζε τὸν
 στόμαχον ἀπάσης τῆς εὐγενοῦς συνοδείας.

Ἐπερίμενον τὸ ἐξαίσιον γεῦμα τῆς μονῆς.

— Θὰ ἔχωμεν, ἅγιε ἡγούμενε, ἐφημένα χοιρίδια
 εἰς τὸ γεῦμα;

— Βεβαίως, κύριε βαρῶνε.

— Θὰ ἔχωμεν καὶ τὰς τρώκτας τῆς λίμνης;

— Ἀναμφιβόλως, κύριε ἱππότη.

— Καὶ μετὰ τίνος ἐμβάμματος;

— Μετὰ τοῦ ἐμβάμματος τῆς μονῆς.

Ὅλα τὰ φαγητά, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἡγουμέ-
 νου, ἦσαν ἡρτυσμένα διὰ τοῦ ἐμβάμματος τῆς
 μονῆς.

Ἐπὶ τέλους, ὅτε ἤδη αἱ σικαὶ ἤρχιζον νὰ μη-
 κύνωνται, ἤχησεν ὁ κώδων.

Ἀλλὰ, πρὶν φθᾶσιν εἰς τὴν κορυφὴν, εἰς τὸ
 Κοινόδιον, παρῆλθε πολὺς ἔτι καιρός.

Ἡ δούκισσα, κρατοῦσα τὸν βραχίονα τοῦ εὐνο-
 ούμενου αὐτῆς ἱππότη, ἔλεγε μισιδῶσα·

— Ἀχ! Ὡς δὲν ἐπρόκειτο νὰ γευθῶμεν τὸ
 περιβόητον ἐμβάμμα τῆς μονῆς, θὰ... ἐζήτουν παρὰ
 τοῦ ἱερακοτρόφου μου τεμάχιον ἄρτου!

* *

Δὲν ἤκούοντο ἡ ἐκφράσεις εὐχαριστίας καὶ ἡδονῆς.

— Δὲν εἶναι ἡ βραστόν κρέας, ἀλλὰ τί νόστιμον!

— Εἶναι τρώκται μετὰ κοινοτάτου ἐμβάμματος,
 ἀλλ' οὐδέποτε ἐγεύθην τί ὠραιότερον.

— Καὶ τὸν ἄρτον;

— Ὡ! ὁ ἄρτος τοῦ ἡγουμένου Βερνάρδου εἶναι
 πολὺ καλλίτερος τοῦ ἄρτου τοῦ δουκὸς τῆς Βουργουνδίας.

Εἰς ἄπαχος ζωὸς, ἐν τεμάχιον βοείου κρέατος,
 ἐξ οὗ οἱ μοναχοὶ δὲν ἔφαγον, εἴτα αἱ τρώκται τῆς
 κρυσταλλίνης λίμνης, οἱ καρποὶ τοῦ κήπου, ὁ οἶνος
 τῆς ἀμπέλου, ἰδοὺ τὸ γεῦμα ὅπερ ὁ ἡγούμενος Βερ-
 νάρδος παρέθεσεν εἰς τὴν ἀγέρωχον δούκισσαν τῆς
 Βουργουνδίας!

Ἡ δὲ δούκισσα νῆχαριστήθη τόσο, ὥστε, ἀφ' οὗ
 ἐξῆλθε τῆς μονῆς, ἐσταμάτησε τὸν ἱππὸν τῆς καὶ
 ἀπέστειλεν ἕνα κόμητα πρὸς τὸν ἡγούμενον.

— Ἡ δούκισσα θέλει τὴν συνταγὴν τοῦ σημε-
 ρινοῦ ἐμβάμματος, εἶπεν ὁ κόμης, ἐπιπρος πάντας.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ἡγούμενος· ἔκ τινος παραθύρου,
 θὰ εἶπω εἰς τὸν μάγειρον νὰ μοὶ τὴν γράψῃ.

— Τὴν θέλει ἀμέσως!

— Ἀδύνατον· εἰπέτε εἰς τὴν εὐγενῇ δούκισσαν
 ὅτι θὰ τῇ στείλω τὴν συνταγὴν εἰς τὴν Αὐλήν.
 Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ μάγειρος προσεύχεται.

* *

Ἡ δούκισσα ἔλαβε τὴν συνταγὴν καὶ, μὴ γνω-
 ρίζουσα ν' ἀναγινώσκῃ, ἐκάλεσε τὸν ἀρχιτρίκλινον.

— Ἰδοὺ τὴν συνταγὴν τοῦ ἐμβάμματος τοῦ ἡ-
 γουμένου Βερνάρδου, τῷ εἶπεν ἐπιτακτικῶς. Εἰς τὸ
 ἐξῆς ὅλα τὰ φαγητά μου θὰ εἶναι ἁρτυσμένα διὰ
 τοῦ ἐμβάμματος τούτου.

Ὁ ἀρχιτρίκλινος ἔτρεξε πρὸς τὸν ἐξομολογητὴν
 τῆς Αὐλῆς, ὅπως τῷ ἀναγνώσῃ τὴν συνταγὴν.

Ὁ ἐξομολογητὴς ἀνέγνωσε, μετ' ἀρετῆς εὐκολίας,
 τὰς λέξεις ταύτας:

Optimum condimentum est sane comedendi excita-
 mentum.

— Πῶς; ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιτρίκλινος.

— Χοῦμ, χοῦμ... δὲν ἔννοῶ πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ
 ἐξομολογητής.

Ὁ ἀρχιτρίκλινος ἐπέστρεψε στενοχωρημένος παρὰ
 τὴν δούκισσαν.

— Δέσποινα, ἡ συνταγὴ...

— Ἐ! διατί εἰσθε στενοχωρημένοι;

— Ἡ συνταγὴ δὲν εἶναι καλὴ δι' ὑμᾶς... εἶναι
 γραμμένη λατινιστί... Δὲν χρησιμεύει ἢ διὰ τὸν
 ἡγούμενον Βερνάρδον!

* *

Παρῆλθον τόσα ἔτη... ἀλλὰ ἡ συνταγὴ τοῦ
 Ἀγίου Βερνάρδου εἶναι πάντοτε καλὴ. ΗΧΩ

Η ΔΟΙΤΑ ΑΚΙΔΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ

Α'.

Ἡ Δοῖτα Ἀκιδία ἔζη ἐν Μασσαλίᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ
 αὐτοκράτορος Τιβερίου. Νυμφευμένη πρὸ ἐτῶν μετὰ Ῥωμαίου
 τινος ἱππότη καλουμένου Ἐλβίου, δὲν εἶχεν ἀποκτήσει εἰσέτι
 τέκνον, καὶ τῷχετο ζωηρῶς νὰ κτασθῇ μῆτηρ. Μίαν ἡμέ-
 ραν, καθ' ἣν μετέβαιεν εἰς τὸν ναὸν ὅπως λατρεύσῃ τοὺς
 θεοὺς, εἶδε τὸ περιστύλιον κατελθόμενον ὑπὸ ὀμίλου ἀνθρώ-
 πων ἡμιγύμων, λειποσάρκων, καὶ καταβεβλημένων ὑπὸ τῆς
 λέπρας καὶ τῶν ἐλκῶν. Ἐσταμάτησε φρικτωσά εἰς τὴν πρῶ-
 τὴν βαθμίδα τῆς κλίμακος τοῦ ναοῦ. Ἡ Δοῖτα Ἀκιδία δὲν
 ἦτο ἀνοικτεριμῶν. Ἐλυπεῖτο τοὺς πτωχοὺς, ἀλλ' ἤδη ἐφο-
 ρεῖτο. Ποιὲ δὲν εἶδεν ἐπαίτας τόσοι ἀγρίους, οἳ ἦσαν ἐκεῖ-
 νοι, οἵτινες συνωθῶντες τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμπροσθέν της,
 κελιδνοὶ, κατάξηροι, μὲ τοὺς κενοὺς σάκκους τῶν ἐρριμένους
 περὶ τῶν ποδῶν τῶν. Ὁρίσασθε, καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν
 καρδίαν της. Ἀνίκανος νὰ προχωρήσῃ, οὔτε νὰ ὀπισθοδρο-
 μήσῃ, ἤσθανετο τὰς κνήμας της καμπτομένας, ὅς ἐμια γυνὴ
 καλλονῆς πειραφανοῦς, ἀποσπασθεῖσα ἐκ τοῦ ὀμίλου τῶν δυ-
 στυχῶν, προχώρησε πρὸς αὐτὴν.

— Μηδὲλως φοβού, ὦ νεαρά γύναι, εἶπεν ἡ ἄγνωστος μὲ
 φωνὴν σθεράρην καὶ γλυκεῖαν, αὐτοὶ, τοὺς ὁποίους βλέπετε
 ἐνῶ, δὲν εἶναι ἀνθρώποι σκληροὶ. Φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν, οὐχὶ
 τὸν δόλον καὶ τὴν ὄδριν, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀγάπην.
 Ἐρχόμεθα ἐξ Ἰουδαίας, ὅπου ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ ἀπέθανε καὶ
 ἀνέστη. Ὅταν ἀνέβῃ καὶ ἐκίθησε παρὰ τὴν δεξιάν τοῦ πα-
 τρὸς αὐτοῦ, οἱ πιστοὶ εὐντες εἰς αὐτὸν ὑπέστησαν μεγάλας

συμφεράς. Ὁ Στέφανος ἐπιδοκίμησεν παρὰ τοῦ λαοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, οἱ ἱερεῖς μᾶς ἔθνηκαν ἐν τῇ πλοίου ἀνέυ ἰστίων καὶ ἀνέυ πηδάλιου, καὶ μᾶς ἀφῆκαν ἐν τῇ κυμάτων τῆς θαλάσσης, ὅπως ἀπολεσθῶμεν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς, ὅστις μᾶς ἡγάπα κατὰ τὴν ἡμετέραν ὑπαρξίν σου, μᾶς ὠδήγησεν ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως ταύτης. Φεῦ! οἱ Μασσαλιῶται εἰσὶ φυλάργυροι, εἰδωλολάτραι καὶ σκληροί. Ἀφῆνουςι νὰ ἀποθνήσκωσι τῆς πενίης καὶ τοῦ φόβου, τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἐὰν δὲν κατεφύγαμεν εἰς τὸν ναὸν τοῦτον, ὅστις θεωρεῖται ὡς ἱερὸν ἄσυλον, θὰ μᾶς εἶχον σύρει ἡδὴ εἰς σκοτεινάς φυλακάς. Ἐν ταῦτοις, ὤφειλον νὰ μᾶς εἰπῶσι τὸ καλῶς ὡς αἰσάται, διότι φέρομεν τὴν καλὴν ἀγγελίαν.

Ἀφοῦ οὗτος ὡμίλησεν, ἡ ξένη εἰνεῖν τὸν βραχίονα πρὸς τοὺς συντρόφους αὐτῆς, καὶ δεκνόντας αὐτοὺς ἀνὰ ἓνα ἕκαστον :

— Ὁ γέρον οὗτος, εἶπεν, ὅστις στρέφεται πρὸς τὸ μέρος σου, εἶναι ὁ Κέδων, ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐθεράπευσεν. Ὁ Κέδων βλέπει σήμερον μετ' ἰσχύος ὅτι κεραδείας τὰ τε ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα πράγματα. Ὁ ἄλλος οὗτος γέρον, οὗτινες ἡ γενεὴ εἶνε λαική ὡς ἡ χιὼν τῶν ὀρέων, εἶνε ὁ Μαξιμίνος. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ εἰσέτι νέος, ὅστις φαίνεται καταθεδλιγμένος ἐν ταῦτοις, εἶναι ὁ ἀδελφός μου. Ἐκέκτητο μεγάλη πλοῦτη ἐν Ἱερουσαλὺμοις. Πλησίον αὐτοῦ ἵσταται ἡ Μάρθα, ἀδελφὴ μου, καὶ ἡ Μαντὶλλῆ, πιστὴ θεράπεια, ἥτις, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐτυχίας, συνέλεγεν ἐλαίαν εἰς τοὺς λόφους τῆς Βηθανίας.

— Καὶ σὺ, ἠρώτησεν ἡ Λοῖτα Ἀχιλία, σὺ τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ εἶναι τόσον γλυκεία καὶ τὸ πρόσωπον τόσον ὥρατον, ὁποῖον εἶναι τὸ ὄνομά σου ;

Ἡ Ἰουδαία ἀπήντησεν :

— Ὀνομάζομαι Μαρία Μαγδαληνὴ. Ἐμάντευσα ἐκ τῶν χρυσῶν κεντημάτων τῆς ἐσθῆτος σου καὶ ἐκ τῆς ἀγνῆς ὑπεροφίας τοῦ βλέμματός σου, ὅτι εἶσαι γυνὴ ἐν τῇ πρώτῳ πελιτῶν τῆς πόλεως ταύτης. Διὰ τοῦτο ἦλθον πρὸς σέ ἐπιθυμῶ νὰ συγγενήσῃς τὴν καρδίαν τοῦ συζύγου σου ὑπὲρ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶπε εἰς τὸν πλούσιον τοῦτον ἄνθρωπον : «Κύριε, εἰσὶ γυμνοί, ἀς τοὺς ἐνδύσωμεν· πενῶσι καὶ διψοῦσιν, ἀς τοὺς δώσωμεν ἄρτον καὶ οἶνον, καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἀνταποδοῖσέν ἐν τῇ βασιλείᾳ του πᾶν ὅ,τι ζητηθῇ ἐπ' ὀνόματί του».

Ἡ Λοῖτα Ἀχιλία ἀπῆντησε :

— Μαρία, θὰ πράξω ὅ,τι μοὶ ζητεῖς. Ὁ σύζυγός μου Ἐλβιρ εἶνε ἱππότης καὶ τυγχάνει ἐκ τῶν πλουσιωτέρων κατοίκων τῆς πόλεως. Ἦτοτε δὲν μοὶ ἀρνέειται ὅ,τι τὸν ζητήσω, διότι με ἀναπαύει. Ἦδη οἱ σύντροφοί σου, ὦ Μαρία, δὲν μοὶ προξενοῦσι φόβον, θὰ τολμήσω νὰ διέλθω πλησιέστατα αὐτῶν, μόνον ὅτι τὰ ἔλκω κατατρώγουσι τὰς σάρκας αὐτῶν, καὶ θὰ μεταβῶ εἰς τὸν ναὸν διὰ νὰ παρακαλέσω τοὺς ἀθανάτους θεοὺς, ὅπως μοὶ παράσχωσιν ὅ,τι ἐπιθυμῶ. Φεῦ! μοὶ τὸ ἡρνήθησαν μέχρι τοῦδε !...

Ἀλλ' ἡ Μαρία τῇ ἐκλείπει τὸν δρόμον, ἐκτείνασα τὰς δύο τῆς χεῖρας.

— Γυναίκα, φυλάξου καλῶς, ἀνέκραξε, καὶ μὴ λατρεύῃς μάταια εἰδωλα. Μὴ ζητεῖς ἐκ μαρμαρίνων ὁμοιωμάτων λόγους ἐλπίδος καὶ ζωῆς. Εἰς μόνον Θεὸς ὑπάρχει, καὶ ὁ Θεὸς οὗτος ἐγένετο ἄνθρωπος, ἡ δὲ κόμη μου ἐσπῶγγισε τοὺς πόδας αὐτοῦ.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἄστραπαὶ καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, σκοτεινότερων οὐρανοῦ συννεφώδους, καὶ ἡ Λοῖτα Ἀχιλία εἶπε καθ' ἑαυτήν :

— Εἶμαι εὐσεβής, ἐκπληρῶ ἀκλόως τὰς τελετὰς τῆς θρησκείας, ἀλλ' ἐνυπάρχει ἐν τῇ ξένῃ ταύτῃ γυναικὶ παράξενόν τι ἀσθημα θείας ἀγάπης.

Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἐξηκολούθησεν ἐν ἐκστάσει :

— Καὶ ἦτο οὗτος, ὁ θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἐπὶ θοαίνου, ὑπὸ τὴν σκίαν συκῆς. Ἦτο νέος καὶ ὡραῖος, ἤθελε πολὺ νὰ ἀγαπᾶται. Ὅταν ἤρχετο νὰ δεῖπνῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἀδελφῆς μου, ἐκαθήμενη παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ εἰς λόγους ἐξήρχοντο τοῦ στόματός του ὡς τὸ ὕδωρ τοῦ χειμάρρου. Καὶ ὅταν ἡ ἀδελφὴ μου, παραπονουμένη διὰ τὴν ὀκνηρίαν μου, τῷ ἔλεγε : Διδάσκαλε, εἰπέ τὴν νὰ εἶνε δικαία, νὰ με βοηθῇ εἰς τὴν προετοιμασίαν

τοῦ γέιματος. » Ἐκεῖνος μ' ἐδικαιολόγει μειδιῶν, μὲ διατήρει παρὰ τοὺς πόδας του καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἐξελεξάμην τὴν ἀγαθὴν μερίδα. Βλέπων αὐτὸν, ἐνόμιζες ὅτι ἔχεις ἐνώπιόν σου ποιμένα καταθρόνα ἐκ τῶν βουνῶν, καὶ ἐν ταῦτοις, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξέπεμπον φλόγας ὁμοίας πρὸς τὰς ἐξερχομένας ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ Μωϋσέως. Ἡ γλυκύτης τοῦ ὁμιλοῦσε πρὸς τὴν γαλήνην τῆς νυκτός, καὶ ἡ ὀργὴ του ἦτο τρομερωτέρα κεραυνου. Ἠγάπα τοὺς ταπεινοὺς καὶ τοὺς μικροὺς. Τὰ παιδιά ἔτρεχον ἐνώπιόν του ἐπὶ τῶν ἑδῶν καὶ ἐκολλῶντο ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος του. Ἦτο ὁ θεὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰακώβ. Καὶ δι' αὐτῶν τῶν ἰδίων χειρῶν, αἰτίνες ἐπλασαί τὸν ἥλιον καὶ τὰ ἄστρα, ἐθώπευε τὰς παρεῖς τῶν νεογεννητῶν, τὰ ὀπτα, ἀπὸ τῶν καταφυγίων τῶν οἰκίων τῶν ἑσπερινῶν περιχαρῆς αἱ μητέρες. Αὐτὸς οὗτος ἦτο ἀπλὸς ὡς παῖς, καὶ ἀνίστα νεκρούς. Βλέπεις ἑδῶ, μεταξύ τῶν συντρόφων μας, τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ὁποῖον ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ τάφου. Παρατήρησεν, ὦ ὦναι ! Ὁ Ἀλέξανδρος διατρεῖ ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὴν ὀχρότητα τοῦ θανάτου, καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν φρίκην, ἣν ἡ θάνατος ἰδὼν τὰς σκιάς τοῦ Ἄδου »

Ἀλλ' ἀπὸ τινων στιγμῶν ἡ Λοῖτα Ἀχιλία δὲν ἤκουε πλέον. Ὑψώσε πρὸς τὴν Ἰουδαίαν τοὺς ἀγνοῦς ὀφθαλμούς της καὶ τὸ μικρὸν λείον αὐτῆς μέτωπον.

— Μαρία, τῇ εἶπεν, γυνὴ εὐσεβής, προσηλωμένη εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων μου. Ἡ ἀσεβεία εἶνε κακὸν πρᾶγμα διὰ τὸ φύλον μου. Καὶ δὲν θὰ ἤμω' ἐν εἰς τὴν νόμιμον σύζυγον ἐνός Ρωμαίου ἱππότη νὰ ἀσπασθῇ θρησκευτικῶς νεωτερισμούς. Ὁμολογῶ, ἐν ταῦτοις, ὅτι ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὑπάρχουσι θεοὶ ἀξιογάπητοι. Ὁ ἰδικός σου, Μαρία, μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε ἐξ ἐκείνων. Μοὶ ἔχεις εἰπεῖ, ὅτι ἡγάπα τὰ μικρὰ παιδιά, καὶ ὅτι ἐφιλεῖ τὰς παρεῖς τῶν, ἐν ταῖς ἀγκάλας τῶν νεαρῶν μητέρων τῶν. Ἐκ τούτου ἐννοῶ, ὅτι εἶνε θεὸς ἴσως πρὸς τὰς γυναῖκας, καὶ λυποῦμαι μάλιστα, ὅτι δὲν εἶνε ἐν τῇ παρὰ τῇ ἀριστοκρατίᾳ καὶ μεταξὺ τῶν ἀρχόντων, διότι θὰ τῷ ἐποίουν τότε εὐχαρίστως προσφοράς, θὰ τῷ προσέφερον πλακούντια μελίτηκα. Ἀλλὰ, ἀκουσον Μαρία Ἰουδαία· ἐπικαλέσθητι αὐτὸν σὺ, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, καὶ ζήτησόν παρ' αὐτοῦ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ τῷ ζητήσω καὶ τὸ ὁποῖον αἱ θεαὶ μου μοὶ ἡρνήθησαν.

Ἡ Λοῖτα Ἀχιλία εἶχε προσφέρει τοὺς λόγους τούτους διςτάζουσα. Διεκόπη καὶ ἡρυσθίασε.

— Τί εἶνε λοιπὸν, ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ τί λείπει ἐκ τῆς ἀνησυχου ψυχῆς σου ;

Ἐνθαρρυνόμενη κατὰ μικρὸν, ἡ Λοῖτα Ἀχιλία, ἀπήντησε :

— Μαρία, εἶσαι γυνὴ, καὶ διὰ τοῦτο, μέλον δι δὲν σε γνωρίζω, μοὶ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ σοὶ ἐμπιστευθῇ μυστικὸν γυναικεῖον. Εἶνε ἐξ ἑτῆ τώρα ἀφ' οὗ ἐνυμφεύθην, καὶ δὲν ἔχω πρὸς τέκνα, τοῦθ' ὅπερ πολὺ με λυπεῖ. Μοὶ χρειάζεται ἐν τέκνον διὰ νὰ τὸ ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν ἔχω ἑδῶ, εἰς τὴν καρδίαν μου, διὰ τὸ μικρὸν πλάσμα τὸ ὁποῖον ἀναμένω καὶ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἔλθῃ ἴσως ποτὲ, με πνίγει. Ἐὰν ὁ θεὸς σου, Μαρία, τῇ μεσολαβήσῃ σου μοὶ παράσχῃ ὅ,τι αἱ θεαὶ μου μοὶ ἡρνήθησαν, θὰ εἰπῶ ὅτι εἶνε ἀγαθὸς θεός, καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσω, καὶ θὰ τὸν καταστήσω ἀγαπητὸν παρὰ ταῖς φίλαις μου, αἰτίνες εἰσιν, ὡς ἐγὼ, νεαραὶ, ὥραται, καὶ ἐκ τῶν πλουσιωτέρων τῆς πόλεως.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀπήντησε σοβαρῶς :

— Οὐγατερ Ρωμαίων, ὅταν θὰ ἔχῃς ὅ,τι ζητεῖς, θέλεις ἐνθυμηθῇ τὴν ὑπόσχασιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκες εἰς τὴν θεράπαινάν τοῦ Ἰησοῦ ;

— Ὡς τὴν ἐνθυμηθῶ, ἀπήντησεν ἡ Μασσαλιώτις. Ἐν ταῦτοις, Μαρία, λάβε τὸ βαλάντιον τοῦτο, καὶ διαμοιράσθητι μετὰ τῶν συντρόφων σου τὰ ἀργυρὰ νομίσματα τὰ ὁποῖα περιέχει. Χαῖρε, ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου. Ἀμα ὡς φθάσω ἐν αὐτῷ, θὰ πέμψω εἰς σέ καὶ τοὺς συντρόφους σου καλὰθια πλήρη ἄρτου καὶ κρέατος. Εἰπέ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, καὶ τοὺς συντρόφους σας, ὅτι δύνανται νὰ καταλείπωσιν ἀφόβως τὸ ἄσυλον εἰς τὸ ὁποῖον κατέφυγον, καὶ νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὴν πανδοχεῖον τῶν περιχώρων. Ὁ Ἐλβιρ, ὅστις εἶνε ἰσχυρὸς ἐν τῇ πόλει, δὲν θέλει ἐπιτρέψει εἰς κανένα νὰ σὰς βλάψῃ. Εἰθε οἱ θεοὶ νὰ σὰς σώζωσι, Μαρία Μαγδαληνὴ ! Ὅταν θελήσῃς νὰ μ' ἐπανίδῃς, ἐρώτησόν εἰς τὸν τυχόντα διαβάτην, ποῦ εἶνε ἡ οἰκία τῆς Λοίτας Ἀχιλίας, καὶ θὰ σοὶ τὴν δείξωσι.

B.

«Εξ ἡμέρας βραδύτερον, ἢ Λοῖτα Ἀχιλία, ἐξηπλωμένη ἡδυνάως ἐπὶ κλίνης ἐστρωμένης με βαρύτιμον πορφύραν, ἐμεῖδια γλυκέως, ἄλυστα ἐν ἄσπερ, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε καμμίαν ἔννοιαν, καὶ περὶ τῆς μήτηρ τῆς ἐφαλλεν ἄλλοτε. Τὸ ὕψος τῆς δεξαμένης, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκλύμνων μαρμαρίνοι Τρίτωνες, ἔτρεχε φαδρῶς κελαρύζον, καὶ ὁ χλιτρὸς αὐτῆς ἔσειε σιγανὰ τὰ νορυθρὰ φύλλα τῆς γηραιᾶς πλατάνου. Μαλθακῇ, κεχαυμένη, μειδιῶσα, καὶ βαρεῖα ὡς ἡ μέλισσα ὅταν ἐξέρχεται ἐκ κηπου, ἡ νέα γυνὴ διεσταύρου νοηλῶς τοὺς βραχιόνες τῆς ἐπὶ τῆς λεπτῆς ὀσφύος τῆς, καὶ ἐστέναζεν ἐξ ἀγαλλιάσεως καὶ ὑπερφηφείας. Καὶ περὶ τῆς εὐτυχῆς θνητῆς τῆς ἀπολαμβανούσης οὕτως, ἐν ὀκνηρίᾳ καὶ τρυφῇ, τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ζῆν, αἱ πολυπληθεῖς δοῦλαι τῆς, μέλαιναι, κίτριναι καὶ λευκαί, γονατισμέναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ πρὸς τὰ κάτω νεύουσαι, ἐμύχουν μετὰ ζήλου, χειριζόμεναι τὴν βελόνην, τὴν κερκίδα καὶ τὴν ἀτρακτον. Ἀπασαί εἰργάζοντο εἰς κατασκευὴν τῶν ἐνδυμάτων καὶ ἀσπρουργῶν τοῦ περιμενομένου ἐν βρέφους, ὑπὸ τὰ πλήρη φίλτρου μητρικοῦ ἀνυπόμυνα βλέμματα τῆς νεαρᾶς δεσποίνης των. Ἡ Λοῖτα ἡμειγρομένη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τῆς, ἔλαβε μικρὰν σκουφίτσαν τὴν ὅποιαν τῇ παρουσίαζε μειδιῶσα γηραιὰ μαῦρη σκλάβια. Ἦτο μικρὰ σκουφία ἐκ πορφύρας, χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ μαργαριτῶν, μεγαλουργητῆς ὡς τὰ ὄνειρα πτωχῆς Ἀφρικανῆς. Ἡ Ρωμαῖα δέσποια ἔθεσε τὴν σκουφίτσαν ἐπὶ τῆς συνεσφιγμένης πυγμῆς τῆς, ξεκαρδιζομένη εἰς τὰ γέλοια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην γυνὴ ξένη παρουσιάσθη ἐντὸς τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης αὐλῆς. Ἦτο ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ἐξ ἐνὸς μόνου τεμαχίου ὑφάσματος κατασκευασμένη, ὁλοῖον κατὰ τὸ χρώμα πρὸς τὴν σκόνην τῶν ὁδῶν. Ἡ μακρὰ κόμη τῆς ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ σποδοῦ, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ ὁ ἑκ τῶν δακρυῶν, ἠκτινοβόλοι ἀκόμη ἐκ καλλονῆς καὶ δόξης.

Αἱ δοῦλαι, ἐκλαβοῦσαι αὐτὴν δι' ἐπαίτιδα, ἦσαν ἔτοιμαὶ νὰ τὴν ἐκδιώξωσιν ἄλλ' ἢ Λοῖτα Ἀχιλία, ἀναγνωρίσασα αὐτὴν ἐκ πρώτης ὀφθαλμοφανείας καὶ ἔτρεξεν εἰς συνάντησίν τῆς.

— Μαρία, Μαρία, τῇ εἶπεν· εἶνε βεβαίωτατον ὅτι ὑπῆρξες ἡ ἀγαπητὴ ἐνός θεοῦ. Ἐκεῖνος ὅστις σὲ εἶχεν ἀγαπήσει ἐπὶ τῆς γῆς, σοὺ εἰσέηκουσεν ἐν τῷ εὐρανῷ του, καὶ μοὶ παρέσχεν ὅτι τῷ εἶχον ζητήσῃ, διὰ τῆς μεσολαβήσεώς σου. Κύτταξεν, εἶπε δεικνύουσα τὴν μικρὰν σκουφίτσαν, τὴν ὅποιαν εἰσέτι ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τῆς. Πόσον σοὶ εἶμαι εὐγνώμων, καὶ πόσον σοὶ γρεωστῷ χάριν!

— Τὸ ἤξερν, ἀπήντησεν ἡ Μαρία Μαγδαληνῇ, καὶ ἤρ-
χθη· Λοῖτα Ἀχιλία, νὰ σοὶ διδάξω τὴν ἀληθειάν τοῦ Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ.

Τότε ἡ Μασσαλιώτις ἀπέπεμψε τὰς δοῦλās αὐτῆς, καὶ ἔδειξεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν μιαν ἔδραν ἐξ ἐλεφαντόδοντος, τῆς ὁποίας τὰ προσκέφαλα ἦσαν χρυσοκεντημένα. Ἀλλ' ἡ Μαγδαληνῇ, ἀπωθοῦσα τὴν ἔδραν μετ' ἀπεστροφῆς, ἐκάθητε σταυροποδῆτ' ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, παρὰ τὴν ρίζαν τῆς μεγάλης πλατάνου, τῇ ὁποίᾳ αἱ πνοαὶ τοῦ ἀνέμου ἐπλήθουν ψιθυρισμῶν.

— Θύγατερ εὐγενῶν, εἶπε, δὲν περιεφρόνησες τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου. Ἐδίδουν καὶ τοὺς ἔδωκες νὰ πῶσιν, ἐλπίμωτον τῆς πενίης, καὶ τοὺς ἔδωκες νὰ φάγωσι. Διὰ τοῦτο, θὰ σοὶ καταστήσω γνωστὸν τὸν Ἰησοῦν ὅπως τὸν εἶχον γνωρίσει, διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃς καὶ σὺ, ὅπως καὶ ἐγώ.

«Ἦμην ἀμαρτωλὴ, προσέθηκεν, ὅταν εἶδον τὸν ὡραιότερον μεταξὺ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.»

Καὶ τῇ διηγήθη, πῶς ἐρρίφη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ Λεπροῦ, καὶ πῶς ἔχρυσεν εἰς τοὺς λατρευτοὺς πόδας τοῦ διδασκάλου τὴν σμύρναν τὴν περιεχομένην ἐντὸς ἀλαδαστρίνου ἁγγείου. Ἀνέφερε τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους εἶπε τότε ὁ γλυκὺς διδάσκαλος, ἀπαντῶν εἰς τοὺς γογγυσμούς τῶν ἀξέστνων μαθητῶν του.

— «Διατὶ παρανοεῖτε τὴν γυναῖκα ταύτην, εἶπεν· εἶπεν· «Ὅτι ἔκαμνε δι' ἐμὲ κάλλιστα τὸ ἔκαμε. Διότι ἔχετε πάντοτε τοὺς πτωχοὺς. Προκαταβολικῶς ἤλειψε διὰ μύρων τὸ σῶμα μου, χάριν τῆς τελευταίας μου. Ἀληθῶς σὰς λέγω, ὅτι εἰς τὸν κόσμον δολιχρόνον, πανταχόθεν ἔθνα κηρυχθήσεται τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο θὰ διηγῶνται τὸ ὑπ' αὐτῆς πραχθέν, καὶ θὰ τὴν ἐπαινῶσι.»

Διηγῆθη κατόπιν, πῶς ὁ Ἰησοῦς ἐξέβαλε τοὺς ἐπὶ τὰ θά-
λας.

μονας, αἵτινες κατόκουν εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς. Καὶ προσέ-
θηκεν:

— «Ἐκτοτε, καταγοητευμένη καὶ κατελθιμένη ἐξ ὅλων τῶν ἡδονῶν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως, ἔζησα ὑπὸ τὴν σκίαν τοῦ Κυρίου, ὡς εἰς ἄλλην Ἐδὲμ.»

Ὡς ἔλεγε περὶ τῶν ἰων τοῦ ἀγροῦ, τὰ ὁποῖα ἐθαύμαζον ἑαυτοῦ, καὶ περὶ τῆς ἀτελευτήτου ἡδονῆς τοῦ πιστεύειν. Κατόπιν, τῇ εἶπε πῶς ἐπροδότη καὶ ἐθανατώθη διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ λαοῦ του. Ἀνέμνησε ἄς ἀπεριγράπτους σκηνὰς τῶν παθῶν, τῆς ἐνταφιάσεως καὶ τῆς ἀναστάσεως.

— «Ἐγώ, ἀνέκραξεν, ἐγὼ τὸν εἶδα πρῶτῃ. Εὗρον δύο ἀγγέλους ἐνδεδυμένους λευκὰ, καὶ καθήμενους, τὸν ἕνα παρὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἕτερον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ μνημείου, ἔθνα εἶχον θέσει τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ οἱ ἄγγελοι μοὶ εἶπον: Γύναι διατὶ κλαίεις;

— «Κλαίω, διότι ἔλαβον ἐντεῦθεν τὸν Κύριόν μου, καὶ δὲν ἤξεύρω ποῦ τὸν ἔζηταν.» Ἀλλὰ τότε, ὦ χεῖρά! Ὁ Ἰησοῦς ἦλθε πρὸς με, καὶ εἰσέταυσε κατ' ἀρχαί, ὅτι ἦτο ὁ κηπουρὸς. Ἀλλὰ με ἐκάλεσε διὰ τοῦ ὀνόματός μου «Μαρία» καὶ ἀνεγνώρισα τὴν φωνὴν του. Τῷ εἶπον· «Ραββί!» καὶ τῷ ἔτεινα τοὺς βραχιόνες. Ἀλλὰ μοὶ ἀπήντησεν ἡσύχως: «Μὴ μ' ἐγ-
γίστη, διότι δὲν ἀνῆλθον εἰσέτι παρὰ τῷ πατρὶ μου.»

Ἀκούουσα τὴν ἀφήγησιν ταύτην, ἡ Λοῖτα Ἀχιλία ἔχανε κατὰ μικρὸν τὴν χαρὰν τῆς καὶ τὴν ἀταραξίαν τῆς. Ποιή-
σασα ἀναδρομὴν, ἐξήταξε τὸν ἐαυτῆς βίον, καὶ τὸν εὐ-
τυχίαν ἀναστάντος ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν τῆς μεγάλης ταύτης ἀμαρτωλῆς, ἥτις εἶχεν ἀγαπήσει ἕνα θεόν. Αἱ μᾶλλον ἀξιο-
μνημόνευτοι ἡμέραι δι' αὐτὴν, νεαρὰν καὶ εὐσεβῆ πατρικιαν, ἦσαν ἐκεῖναι, καθ' ἃς ἔτρωγε πλακοῦντας με τὰς φίλας αὐ-
τῆς. Αἱ παραστάσεις τοῦ ἀμφιθέατρο, ἐξ ἑρως τοῦ Ἐλβίου καὶ αἱ ἐργασίαι τῶν δούλων τῆς ἀπασχολοῦν ἐπίσης τὴν ὑπαρξίν τῆς. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἦσαν μὴδὲν, παραβαλλόμενα πρὸς τὰς σκηνὰς, δι' ὧν ἡ Μαγδαληνῇ ἐξῆλθε τὰς αἰσθησεις τῆς καὶ τὴν ψυχὴν τῆς. Ἠσθάνθη πικρὰς ὁρμᾶς ζηλοτυπίας ἀνερχομένης εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς. Ἐξήλθεν τὰς θείας τύ-
χας καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς θλίψεις τῆς Ἰουδαίας ταύτης, ἥς τινος ἡ ζωτὴ καλλονὴ ἔλαμπεν ἀκόμη διὰ μέσου τῆς πενι-
χρότητος τῶν ἐνδυμάτων τῆς μετανοίας τῆς.

— Ἀπελθε, Ἰουδαία, ἀνέκραξε συγκατατοῦσα τὰ εἰς τοὺς ὀρθαλμούς αὐτῆς πλημμυροῦντα δάκρυα διὰ τῶν πυγμῶν τῆς. Ἦμην τόσον ἡσυχος πρὸ ὀλίγου! Ἐνόμιζον ἐμαυτὴν εὐτυχῇ. Δὲν ἤξευρον ὅτι ὑπῆρχον ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἄλλαι εὐτυχίαι, ἐκτὸς ἐκεῖνων τὰς ὁποίας ἀπῆλθουσα. Δὲν ἐγνώριζον ἄλλον ἔρωτα ἐκτὸς ἐκεῖνου ὃν τρέφω πρὸς τὸν ἀγαθόν μου Ἐλβιον, οὐδ' ἄλλον τινὰ χαρὰν, ἐκτὸς τῆς τελείσεως τῶν μυστηρίων τῶν θεαινῶν, καθ' ὃν τρόπον ἐπορεύετο ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ μάμμη μου. Ὡ! τοῦτο ἦτο ἀπλούστατον. Κακὴ γύναι, μ' ἔκαμες ν' ἀηδιάσω τὴν εὐτυχὴ ζωὴν, ἣν διήγην. Μοὶ ἐπρο-
ξένησες μέγα κακόν. Διατὶ νὰ ἔλθῃς νὰ μοὶ διηγῇς τοὺς ἔρωτάς σου μεθ' ἐνός θεοῦ βρατοῦ; Διατὶ καυχᾶσαι ὅτι εἶδες τὸν διδάσκαλον ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν θὰ τὸν ἴδω; Διέφθιρες καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν χαρὰν μου ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει τέκνου. Σκληρὰ, μοὶ ἔδειξες, ὅτι ἡ ἰδίκη σου ζωὴ ὑπῆρξε φωτεινὴ καὶ πλήρης, ἐνῷ ἡ ἰδίκη μου εἶνε στεῖρα καὶ κενή. Σὲ μισῶ καὶ σὲ ζηλεύω. Δὲν θέλω νὰ γνωρίσω τὸν θεόν σου. Μοὶ τὸν διέφθιρες. Τὸν εἶχες ἀγαπήσει ὑπερβο-
λικᾶ. Ὑπαγε! Οὐχί, ποτὲ βεβαίως δὲν θέλω γνωρίσει εἰς τὸ τέκνον μου τὸν Χριστόν σου. Ἐὰν τὸ μικρὸν τοῦτο εἶνε κόρη, θὰ τὸ συνηθίσω νὰ ἀγαπᾷ τὰς μικρὰς θεάς μας, τὰς ἐξ ὀπτιῆς γῆς, αἵτινες δὲν εἶνε ὑψηλότεραι τοῦ ἐνός δακτύλου, καὶ μεθ' ὧν δύναται τις ἀφόβως νὰ παίζῃ.

Ἰδοὺ οἱ θεοὶ οἱ ἀρμόζοντες εἰς τὰ παιδιὰ, καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ εἶμαι πάντοτε παιδίον. Δὲν διήγαγον εἶ-
ον ἀμαρτωλὸν, καὶ δὲν κατεῖχον ὑπὸ ἐπὶ δαίμονιν. Ὑ-
παγε, σὲ λέγω, καὶ ἄρες με μετὰ τοὺς μικροὺς μου Θεοὺς, οἵ-
τινες εἶνε σχεδὸν ὅλοι παῖγνια.»

Ἡ Μαγδαληνῇ, βλέπουσα ὅτι τὸ ἔργον τῆς ἀποστόλου δὲν ἦτο πῶσας τῆς ἰδιοφυίας αὐτῆς, ἀπεσφύρη εἰς ἄγριον σπῆλαι-
ον, ὅπερ ἔκτοτε καλεῖται τοῦ Ἀγίου Παύλου.

Οἱ ἀπογράφοι ἐκ συμφωνοῦ φρονούσιν, ὅτι ἡ Λοῖτα Ἀχι-
λία δὲν προσηλυτίσθη εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν, εἰμὴ μα-
κρὸς ἑαυτοῦ, μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἥτις ἀνωτέρω πιστῶς περιεγράφη.